

am să mă-mbăt în fiecare zi

Paparuz

și voi muri puțin în fiecare noapte
n-am să mă vait să fie orice-ar fi
și nici nu voi mai spune calde șoapte
voi adormi hoinar pe stradă
chircit ca un cățel al nimănui
mă voi ascunde nimeni să nu-mi vadă
tristețea grea a ochilor căprui
voi încerca din când în când să mai zâmbesc
din complezanță poate de fațadă
la colțul străzii când am să-ți cerșesc
o amintire cât o catedrală
pe scena vieții mult prea mare
sunt figurant poate sufleur
pot fi înlocuit de orișicare
n-am fost și nu voi fi un prim-actor
eu nu știu de există nedreptate
și nici măcar destin dacă există
dar moare viața din păcate
de „datorii” care persistă
sunt resemnat sau poate încă nu
(pe cine oare păcălesc)
dar împăcat sperând că tu
vei învăța din nou să spui „iubesc”